

S

yn. akt: I C 141/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: sędzia Juliusz Ciejek

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Kosowska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2023 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w O.**

przeciwko **M. J.**

o zapłatę

zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 72.259 zł 78 gr (siedemdziesiąt dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, z tymże od kwot:

- 66.217 zł 05 gr od dnia 27 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty,

- 6.042,73 zł od dnia 23 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty,

w pozostałym zakresie powództwo oddala,

przyznaje kuratorowi pozwanego E. K. kwotę 2.160 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt złotych) zł tytułem wynagrodzenia,

zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.839 zł 75 gr (dziesięć tysięcy osiemset trzydzieści dziewięć złotych siedemdziesiąt pięć groszy) zł tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 141/23

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 października 2021 r. przeciwko M. J. powódka (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. wniosła o:

- wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazanie pozwanemu, aby w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty zapłacił na rzecz powódki kwotę 75.768,76 zł. Na wyżej wymienioną kwotę składają się następujące należności:

a) kwota 69.126,61 zł z tytułu wykorzystania pojazdu ponad ustalony limit kilometrów wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 23.04.2021 r. do dnia zapłaty,

b) kwota 6.642,15 zł z tytułu przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 23.08.2021 r. do dnia zapłaty.

W przypadku skutecznego wniesienia sprzeciwu lub skierowania sprawy do rozpoznania w trybie zwykłym wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty w wysokości 75.768,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi jak w pkt 1 pozwu.

W każdym wypadku, powódka wniosła o zasądzenie do pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłat od pełnomocnictwa według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że wynajęła pozwanemu w dniu 27.11.2020 r. samochód zastępczy V. (CB) (...) o nr rej. (...), w związku ze zleconą przez niego naprawą samochodu. Przewidywany czas wynajmu miał obejmować okres od dnia 27.11.2020 r. do 04.12.2020 r. Strony w zawartej umowie ustaliły warunki wynajmu pojazdu. Pozwany nie zwrócił powódce pojazdu w terminie. Ostatecznie, zwrot pojazdu nastąpił w dniu 22.04.2021 r. Samochód został zwrócony w bardzo złym stanie ogólnym, wymagał dokonania napraw. Powódka podjęła czynności mające na celu przywrócenie pojazdu do stanu używalności. Ponadto, pojazd został zwrócony z stanem licznika 60780 km, podczas gdy ustalony limit kilometrów wynosił 37467 km. Kosztem normatywnego wynajęcia pojazdu został obciążony pracodawca pozwanego.

(pozew k. 4-6)

W dniu 7 października 2021 r. Sąd Okręgowy w O., Wydział I Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał aby pozwany zapłacił powódce kwotę 75.768,76 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych, z tymże od kwot:

- 69.126,61 zł od dnia 23.04.2021 r. do dnia zapłaty,

- 6.642,15 zł z od dnia 23.08.2021 r. do dnia zapłaty,

oraz kwotę 7.306 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia,

w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty, albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

(nakaz zapłaty – k. 36)

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 07.03.2022 r. postanowił na mocy art. 177 § 1 pkt 6 w zw. z art. 139¹ § 2 k.p.c. zawiesić postępowanie, wobec niedoręczenia skutecznie pozwanemu odpisu pozwu.

(postanowienie z dnia 07.03.2022 r. – k. 44)

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 11.05.2022 r. podjął postępowanie w sprawie.

(postanowienie z dnia 11.05.2022 r. – k. 53)

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 07.10.2022 r. postanowił na mocy art. 177 § 1 pkt 6 w zw. z art. 139¹ § 2 k.p.c. zawiesić postępowanie, wobec niedoręczenia skutecznie pozwanemu odpisu pozwu.

(postanowienie z dnia 07.10.2022 r. – k. 62)

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 28.11.2022 r. podjął postępowanie w sprawie. Sąd na podstawie art. 144 k.p.c., na wniosek powódki ustanowił dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego kuratora.

(postanowienie z dnia 28.11.2022 r. – k. 74, zarządzenie k. 75)

Ustanowiony w sprawie kurator wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o uchylenie zaskarżonego nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości. Ponadto, kurator wniósł o nieobciążanie pozwanego kosztami procesu oraz przyznanie kuratorowi wynagrodzenia według uznania Sądu.

Kurator wskazał, że podjęta przez niego działania nie doprowadziły do ustalenia miejsca pobytu pozwanego. Natomiast kurator nawiązał kontakt telefoniczny oraz e-mailowy z pozwanym – pozwany został zawiadomiony o toczącym się postępowaniu.

W uzasadnieniu zarzutów kurator podniósł, że pozwany podczas rozmowy telefonicznej wskazał, że został oszukany, gdyż nie wiedział, że zostanie naliczona należność za przebieg większy niż 150 km. Kurator zaznaczył, że pisemne wezwanie do zapłaty całości należności wysłane przez powódkę nie zostało podjęte przez pozwanego, a więc nie został skutecznie zawiadomiony o konieczności zapłaty dochodzonej przez powódkę kwoty.

(pismo kuratora – k. 98-99)

Powódka pismem z dnia 21.02.2023 r. podtrzymała dotychczasowe żądanie pozwu oraz stanowisko w sprawie.

(pismo powódki – k. 121-122)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02.11.2021 r. nastąpiło połączenie przez przejęcie spółki (...) Sp. z o.o. przez spółkę (...) Sp. z o.o. na podstawie art. 491 § 1 w zw. z art. 492 § 1 pkt 1 i nast. kodeksu spółek handlowych.

(dowód: - odpis KRS powódki – k. 87-90)

Siostra pozwanego A. J. w dniu 27.11.2020 r. zleciła poprzednikowi prawnemu powódki naprawę mechaniczną samochodu marki (...) (1K) (...) / J. C. 2.0 (...) 103 (...) Osobą, która zajmowała się wszystkimi kwestiami związanymi z zleceniem naprawy był pozwany.

(dowód: dokument zlecenia płatnego – k. 13, protokół oględzin pojazdu – k. 13v, zeznania świadka P. W. – k. 146v, zeznania świadka S. P. – k. 147-148)

Pozwany M. J. zawarł w dniu 27.11.2020 r. umowę najmu samochodu zastępczego z poprzednikiem prawnym powódki. Przewidywany czas wynajmu został określony od dnia 27.11.2020 r. do 04.12.2020 r. Pojazdem zastępczym był samochód marki V. (CB) (...) o nr rej. (...), rok produkcji 2019. Stan licznika w dniu wydania pojazdu wynosił 1263 km. Stan pojazdu był bardzo dobry, pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń.

Umowa zawierała limit przebiegu dziennego i wynosił on 150 km, a kwota za przebieg większy niż zakładany została ustalona na kwotę 1,50 zł km (netto).

W pkt 4 zasad używania samochodu wskazano, że najemca zobowiązany jest do pokrycia kosztów naprawy i przywrócenia do stanu z chwili wydania samochodu do kwoty 500 zł.

Natomiast w pkt 9 wymienionego dokumentu ustalono, że w samochodach obowiązuje zakaz palenia tytoniu – przy naruszeniu tego zakazu najemca zostanie obciążony opłatą 500 zł – jest to koszt czyszczenia wnętrza pojazdu.

W pkt 10 zd. 1 zasad używania samochodu wskazano, że najemca zobowiązany jest do utrzymania czystości wewnątrz jak i zewnątrz pojazdu – jeśli w chwili odbioru osoba odbierająca stwierdzi, że stan pojazdu odbiega znacznie od stanu, w jakim samochód został wydany, ma prawo obciążenia najemcy kosztem przywrócenia stanu pierwotnego samochodu.

(dowód: dokument wynajmu – k.11-12)

Pracownik powódki od 19.12.2020 r. do 17.02.2021 r. kontaktował się z pozwanym poprzez wiadomości SMS w celu zwrotu pojazdu oraz uregulowania należności za najem. Pozwany zapewniał, że dokona zwrotu pojazdu oraz rozliczy koszty związane z korzystaniem z pojazdu powódki.

(dowód: wiadomości SMS – k. 14-18v)

Powódka w dniu 07.01.2021 r. złożyła do Komisariatu Policji w O. ustne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przywłaszczenia mienia powoda przez pozwanego.

(dowód: wiadomości SMS – k. 14-18v, zeznania świadka P. W. – k. 146v-147, zeznania świadka S. P. – k. 147-148)

Pojazd zastępczy został zwrócony w dniu 26.04.2021 r. przez K. M. – syna pracodawcy pozwanego. Pojazd znajdował się w bardzo złym stanie ogólnym, znacznie odbiegającym od tego, w którym samochód został wydany pozwanemu. W pojeździ została zniszczona tapicerka oraz wykładzina, wypalono w niej dziury niedopalkami papierosów. Wnętrze pojazdu było pokryte grubą warstwą brudu i kurzu, na tapicerce były liczne plamy. Z zewnątrz pojazd był zabrudzony, zakurzony oraz porysowany.

(dowód: dokument wynajmu – k.11-12, zdjęcia pojazdu – k. 21-31 oraz k. 173, zeznania świadka P. W. – k. 146v-147, zeznania świadka S. P. – k. 147-148))

W chwili zwrotu pojazdu stan licznika wynosił 60.780 km. Pojazd był wynajmowany przez 151 dni.

(dowód: dokument wynajmu – k.11-12, zdjęcie pojazdu – k. 22)

Opłata z tytułu przekroczenia limitu dziennego km w pojeździe zastępczym używanym przez pozwanego za okres od dnia 27.11.2020 r. do 22.04.2021 r. tj. za 147 dni wynosi 66.217,05 zł.

Powódka zleciła sporządzenie wyceny naprawy pojazdu. Koszt przywrócenia pojazdu do stanu z chwili wydania wynosił 6.330,55 zł, a na tą kwotę składały się następujące koszty:

- czyszczenie pojazdu w kwocie 762,60 zł,
- wykładzina tłumiąca wymontowanie i zamontowanie 95,94 zł,
- wykładzina podłogi – przód wymontowanie i zamontowanie 1.295,19 zł,
- poszukiwanie usterek – 287,82 zł,
- wykładzina podłogi – 3.889 zł.

(dowód: kosztorys wstępny do zlecenia – k. 19)

Podczas korzystania z pojazdu przez pozwanego zostały naliczone opłaty dodatkowe za nieopłacony postój w (...) w K.. Łączna kwota należności do uiszczenia na rzecz Zarządu Dróg Miasta K. wynosiła 311,60 zł.

(dowód: upomnienie nr (...) – k. 20, kosztorys wstępny do zlecenia – k. 19)

Opłatę za najem pojazdu w okresie od 27.11.2020 r. do 22.04.2021 r. pokrył częściowo tj. w kwocie 6.000 zł K. M., będący pracodawcą pozwanego. W pozostałej części tj. w kwocie 5.172,28 zł opłata nie została pokryta przez K. M., w związku z czym powódka wystąpiła z powództwem o zapłatę do Sądu Rejonowego w O., V Wydziału Gospodarczego. Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo wydając nakaz zapłaty, co do którego K. M. nie złożył sprzeciwu.

(dowód: pozew z dnia 22.09.2021 r. z zał. – k. 4-26 w aktach sprawy (...) stanowiących załącznik do sprawy, nakaz zapłaty z dnia 18.10.2021 r. – k. 30 w aktach sprawy (...) stanowiących załącznik do sprawy, zarządzenie o prawomocności nakazu zapłaty – k. 34 w aktach sprawy(...))stanowiących załącznik do sprawy)

Powódka wezwała pismem z dnia 07.05.2021 r. do zapłaty kwoty 95.772,63 zł z tytułu opłaty za najem pojazdu, opłaty z tytułu przekroczenia limitu dziennego km oraz kosztów przywrócenia stanu pierwotnego pojazdu i przechowywania pojazdu. Pismo zostało również skierowane do pozwanego drogą e-mail. Wiadomość e-mail została przez pozwanego odczytana. Pozwany w dniu 21.05.2021 r. udzielił odpowiedzi drogą mailową.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 07.05.2021 r. wraz z kopertą – k. 32-33, korespondencja e-mail – k. 34)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki w zakresie żądania zapłaty z tytułu wykorzystania pojazdu ponad ustalony limit kilometrów oraz z tytułu przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego zasługiwało na uwzględnienie, co do zasady, natomiast, co do wysokości, nie w pełnym, dochodzonym przez powódkę zakresie.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o załączone do akt i niekwestionowane przez strony dokumenty oraz zeznania świadków w zakresie w jakim były zbieżne z złożonymi do akt sprawy dokumentami.

Powódka wniosła o zasądzenie kwoty 69.126,61 zł z tytułu wykorzystania pojazdu ponad ustalony limit kilometrów oraz kwoty 6.642,15 zł z tytułu przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego.

Kurator ustanowiony w niniejszej sprawie w treści sprzeciwu do nakazu zapłaty, nie zaprzeczył okolicznością faktycznym przedstawionym w treści pozwu ani nie zakwestionował odpowiedzialności pozwanego. Wskazał, że pozwanemu nie zostało skutecznie doręczone wezwanie do zapłaty.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że pozwany w dniu 27.11.2020 r. zawarł z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego. Przewidywany czas wynajmu pojazdu został określony do dnia 04.12.2020 r. Po tym dniu, pozwany nie dokonał zwrotu pojazdu. Powódka zaś podjęła szereg czynności zmierzających do ustalenia z pozwanym terminu zwrotu pojazdu. Niemniej jednak nie wypowiedziała umowy najmu pojazdu. Wobec nie złożenia przez strony oświadczenia o rozwiązaniu umowy najmu, uznać należy, że umowa ta obowiązywała w dalszym ciągu. Z tego względu wiążące dla stron postępowania są jej postanowienia i to na ich podstawie kształtuje się odpowiedzialność pozwanego.

W toku postępowania nie została zaprzeczona okoliczność, aby pozwany w okresie od dnia 27.11.2020 r. do dnia zwrotu pojazdu tj. do dnia 26.04.2021 r. nie wykonywał umowy najmu pojazdu.

W pierwszej kolejności należy się odnieść do roszczenia powódki o zapłatę kwoty 69.126,61 zł z tytułu wykorzystania pojazdu ponad ustalony limit kilometrów. Zgodnie z zawartą przez strony umową limit przebiegu dziennego wynosił 150 km, a opłata za przebieg większy niż zakładany wynosiła 1,50 zł/km (netto). Nie ulega wątpliwości, że pozwany jest zobowiązany na podstawie zawartej umowy do zapłaty opłaty za przekroczony limit dzienny. Pozwany korzystał z pojazdu powódki od dnia 27.11.2020 r. do dnia 26.04.2021 r. czyli przez 151 dni. Jak wynika z dokonanych ustaleń faktycznych, pozwany w okresie najmu pojazdu tj. w ciągu 151 dni, przejechał 59.517 km (stan licznika końcowy 60.780 – stan licznika początkowy 1.263 km). W okresie najmu pojazdu limit przejechanych kilometrów wynosił 22.650 km (151 dni x 150 km). Oznacza to, że pozwany przejechał ponad limit 36.867 km (59.517 km – 22.650 km). Jednak powódka nie dochodzi zapłaty za okres 151 dni (tj. do dnia 26.04.2021 r.) lecz za 147 dni (tj. do dnia 22.04.2021 r.). Wobec powyższego konieczne stało się obliczenie przekroczenia limitu za okres 147 dni. W ocenie Sądu odpowiednia liczba przejechanych przez okres od dnia 27.11.2020 r. do 22.04.2021 r. poza limit kilometrów będzie wynosiła 35.890 km, a wynika ona z następujących obliczeń 36.867 km : 151 dni = 244,15 km/dzień x 147 dni = 35.890 km. Opłata za dodatkowo przejechane 35.890 km wynosi 68.019,62 zł (35.890 km x 1,50 zł = 53.835 zł x 23% VAT = 66.217,05 zł). W związku z powyższym pozwany zobowiązany jest do zapłacenia powódce z tytułu przekroczonego limitu kilometrów kwotę 66.217,05 zł o czym Sąd orzekł na podstawie art. 471 k.c. jak w **punkcie I sentencji wyroku**. W związku z

powyższym, żądanie ponad zasądzoną kwotę, wobec niespełnienia przesłanek z art. 471 k.c. Sąd oddalił, o czym orzekł jak **w punkcie II sentencji wyroku**.

W zakresie żądanych odsetek wskazać należy, że powódka żądała zasądzenia odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych od powyższej kwoty od dnia 23.04.2021 r. Przede wszystkim wskazać należy, że powódce od pozwanego nie przysługują odsetki w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych. W art. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych został określony zakres podmiotowy stosowania ustawy. Ustawa ta nie znajduje zastosowania do umowy łączącej powódkę z pozwanym. Wobec powyższego Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie jednak od innej daty początkowej tj. od dnia 27.04.2021 r. do dnia zapłaty. Powódka żądała zasądzenia odsetek od dnia 22.04.2021 r., jednakże data ta nie znajduje uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym. Jak wynika z dokumentu wynajmu pojazdu (k. 11) pojazd został zwrócony w dniu 26.04.2021 r., a więc w tym dniu przestała obowiązywać umowa i możliwe było ustalenie opłaty za kilometry ponad określony limit dzienny. Wobec powyższego, pozwany pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia od dnia 27.04.2021 r. i od tej daty Sąd na podstawie art. 481 § 1 k.c. zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 66.217,05 zł, o czym orzekł jak **w punkcie I sentencji wyroku**. Na tej samej podstawie, Sąd oddalił żądanie odsetkowe w pozostałym zakresie, o czym orzekł jak **w punkcie II sentencji wyroku**.

Kolejnym żądaniem powódki było roszczenie o zapłatę kwoty 6.642,15 zł z tytułu przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego. Poza sporem pozostawało to, że pojazd został zwrócony w stanie znacznie odbiegającym od stanu w jakim został wydany pozwanemu. Wynika to z załączonej do akt pozwu dokumentacji fotograficznej jak również z zeznań przesłuchanych świadków, którzy są pracownikami powódki. Dołączony do pozwu kosztorys również nie był kwestionowany w toku postępowania. Oczywistym jest, że pozwany zobowiązany był do zwrotu pojazdu w stanie niepogorszonym. Pozwany zgodnie z art. 675 § 1 k.c. nie ponosi odpowiedzialności za zużycie będące następstwem prawidłowego używania. Umowa łącząca strony w punkcie 10 przewidywała, że najemca zobowiązany jest do utrzymania czystości wewnątrz jak i zewnątrz pojazdu – jeśli w chwili odbioru osoba odbierająca stwierdzi, że stan pojazdu odbiega znacznie od stanu, w jakim samochód został wydany, ma prawo obciążenia najemcy kosztem przywrócenia stanu pierwotnego samochodu.

Tak jak już zostało wskazane wcześniej, pojazd został zwrócony w stanie gorszym niż znajdował się w chwili wydania i nie wynikało to, z normalnego użytkowania pojazdu, z tego względu pozwany ponosi odpowiedzialność.

Umowa łącząca strony przewidywała karę umowną w punkcie 4 i 9. Strony każdej umowy mogą zastrzec karę umowną na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego, o czym stanowi przepis art. 483 § 1 k.c. „Można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna)”. W ocenie Sądu pkt 4 zasad używania samochodu i tam zastrzeżona kara umowna odnosi się do napraw i przywrócenia stanu pierwotnego pojazdu z innych przyczyn niż brak zachowania czystości np. porysowanie zderzaka. W związku z powyższym odpowiedzialność pozwanego z tytułu czyszczenia pojazdu i przywrócenie jego stanu z chwili wydania nie było ograniczone kwotą 500 zł.

Natomiast w pkt 9 zasad używania samochodu ustalono, że w samochodach obowiązuje zakaz palenia tytoniu – przy naruszeniu tego zakazu najemca zostanie obciążony opłatą 500 zł – jest to koszt czyszczenia wnętrza pojazdu. Jednak powódka wykazała w toku postępowania, że przywrócenie stanu pojazdu z chwili wydania wynikało przede wszystkim z uszkodzeń tapicerski i pobrudzenia jej m.in. cementem. W związku z tym powódka mogła dochodzić zapłaty w kwocie wyższej niż 500 zł, bowiem przyczyną nie było wyłącznie palenie tytoniu w pojeździe.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że powódka nie udowodniła, że poniosła koszty związane z nałożeniem opłaty dodatkowej za nieopłacony postój pojazdu. Ponadto, również pozycja nr 4 zawarta w kosztorysie (k.19) dotycząca poszukiwania usterek również nie została merytorycznie uzasadniona.

Z tego względu Sąd na podstawie art. 471 k.c. zasądził kwotę 6.042,73 zł tytułem przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego, o czym orzekł jak **w punkcie I sentencji wyroku**. W związku z powyższym, żądanie ponad zasądzoną

kwotę, wobec niespełnienia przesłanek z art. 471 k.c. Sąd oddalił, o czym orzekł jak **w punkcie II sentencji wyroku.**

W zakresie żądanych odsetek wskazać należy, że powódka żądała zasądzenia odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych od powyższej kwoty od dnia 23.08.2021 r. Uzasadnione dotyczące rodzaju odsetek przedstawione wcześniej pozostaje również aktualne co do omawianego żądania. Powódka wezwała pozwanego do zapłaty pismem z dnia 07.05.2021 r. wyznaczając siedmiodniowy termin na uregulowanie należności. Jak wynika z treści maila powoda z dnia 21.05.2021 r., powód w tym dniu najpóźniej otrzymał wezwanie do zapłaty. Powódka mogła więc dochodzić odsetek od dnia 29.05.2021 r., jednak zdecydowała się dochodzić należności od daty późniejszej i tym żądaniem Sąd jest związany.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 481 § 1 k.c. zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 6.042,73 zł od dnia 23.08.2021 r. o czym orzekł jak w **punkcie I sentencji wyroku.** Na tej samej podstawie, Sąd oddalił żądanie odsetkowe w pozostałym zakresie, o czym orzekł jak w **punkcie II sentencji wyroku.**

W toku postępowania dla pozwanego został ustanowiony kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego. Wysokość należnego kuratorowi wynagrodzenia została ustalona na podstawie art. 9 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Opłata za czynności radcy prawnego w sprawie o wartości przedmiotu sporu 75.769 zł wynosi 5.400 zł, zaś kuratorowi przysługuje wynagrodzenie w wysokości nie większej niż 40% wskazanej stawki. W ocenie Sądu nakład pracy kuratora w niniejszej sprawie – ilość podjętych czynności w celu ustalenia miejsca pobytu pozwanego oraz zajęcie merytorycznego stanowiska w sprawie – uzasadnia zasądzenie wynagrodzenia w maksymalnej kwocie.

W związku z powyższym Sąd przyznał kuratorowi wynagrodzenie w kwocie 2.160 zł, o czym orzekł w **punkcie III sentencji wyroku.**

W wyniku procesu zostało uwzględnione żądanie powódki w części. Powódka żądała zasądzenia kwoty 75.768,76 zł natomiast w wyroku została zasądzona kwota 72.259,78 zł, w związku z czym powódka wygrała proces w 95,37%. O kosztach procesu orzeczono zgodnie z wynikiem sprawy na podstawie art. 100 k.p.c., tj. zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.839,75 zł stanowiącą należne i poniesione koszty przez powódkę (pkt IV sentencji wyroku). Powódka poniosła następujące koszty związane z swoim udziałem w sprawie: 3.789 zł opłata sądowa od pozwu, 5.400,00 zł koszty zastępstwa prawnego przez radcę prawnego, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz wynagrodzenia kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w kwocie 2.160 zł. Pozwany nie poniósł kosztów związanych z udziałem w sprawie. Powódka poniosła łącznie koszty w kwocie 11.366 zł, co pomnożone przez 95,37% (procent wygranej), daje kwotę 10.839,75 zł.

O odsetkach od zasądzonych kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

Z tego względu Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.839,75 zł, o czym orzekł jak w **punkcie IV sentencji wyroku.**